

Sygn. akt IV CSK 113/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej w G.
przy uczestnictwie G. B. i R. B.
o stwierdzenie nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku
z dnia 14 listopada 2014 r., sygn. akt IV Ca 451/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wniesioną przez uczestników G. i R. B. w sprawie o stwierdzenie nabycia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu z wniosku E. S.A. w G. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wskazali we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przyczyny kasacyjne, o których mowa w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie ma decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz oczywistą zasadność skargi.

Powołanie się na pierwszą ze wskazanych przesłanek wymaga sformułowania tego zagadnienia, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych, przedstawienia własnego stanowiska oraz wykazania konieczności usunięcia nasuwających się wątpliwości w celu rozstrzygnięcia sprawy. Wywód skarżącego powinien być zbliżony przyjętego przy

przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Wskazane przez skarżących istotne zagadnienie prawne sprowadza się do kwestii, czy przed dodaniem do kodeksu cywilnego art. 305¹-305⁴ k.c. możliwe było zasiedzenie przez przedsiębiorcę przesyłowego służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Nie jest to jednak zagadnienie prawne zupełnie nowe i dotychczas przez Sąd Najwyższy nierozstrzygnięte (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, nie publ. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, nie publ.). Wprost przeciwnie liczne judykaty Sądu Najwyższego nie pozostawiają aktualnie wątpliwości co do istnienia ukształtowanej linii orzeczniczej dopuszczającej nabycie w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści podobnej do służebności przesyłu (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, Biuletyn Sądu Najwyższego 2008, nr 10, poz.7, z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13; OSNC 2013, nr 12, poz. 139, z dnia 27 czerwca 2013 r., III CZP 31/13, OSNC 2014, nr 2, poz. 11 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 maja 2004 r., III CK 496/02, nie publ., z dnia 11 marca 2005 r., II CK 489/04, „Izba Cywilna” 2006, nr 5, s. 49, z dnia 12 grudnia 2008 r., II CSK 389/08, nie publ., w postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 maja 2006 r., IV CSK 149/05, nie publ., z dnia 8 września 2006 r., II CSK 112/06 „Monitor Prawniczy” 2006, nr 19, s. 1016, z dnia 4 października 2006 r., II CSK 119/06 „Monitor Prawniczy” 2006, nr 21, s. 1128, z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 73/08 nie publ., z dnia 7 listopada 2008 r., II CSK 326/08, nie publ., z dnia 5 czerwca 2009 r., I CSK 392/08, nie publ., z dnia 22 lipca 2010 r., I CSK 606/09, nie publ., z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 157/11, OSNC-ZD 2012, nr B, poz. 45 , z dnia 18 kwietnia 2012 r., V CSK 190/11, nie publ. i z dnia 26 lipca 2012 r., II CSK 752/11, nie publ.).

Nie zachodzi także oczywista zasadność skargi kasacyjnej, a więc widoczna na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczność wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ. z dnia 9 maja 2008 r.,

II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Skarżący powinni zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, tymczasem ograniczyli się do zdawkowego wskazania, że „skarga jest oczywiście zasadna z uwagi na uchybienia sądów obu instancji w kontekście przedmiotu sprawy”.

W tej sytuacji orzeczono jak w sentencji.